

denne Sag har været Genstand og er Genstand for Regeringens indgaaende Opmærksomhed. Vi er naaet til det Resultat, at et efter vor Mening fyldestgørende Lovforslag neppe lader sig gennemføre. Man vil kun ved et saadant fremkalde stor Strid paa Rigsdagen og megen Uro indenfor Erhvervene uden noget positivt Resultat. Med andre Ord, man vil fremkalde et stort Skrig, men kun faa grumme liden eller slet ingen Uld. Det vil være skadeligt, og ad den Vej vil man maaske, naar vi intet Resultat faar af vore Bestræbelser for en Lovgivning paa dette Omraade, aabne nye og muligvis friere Baner for en Fortsættelse af den Trafik, jeg erkender er begyndt her i Landet. Men dette betyder ikke, at vi ikke er villige til at medvirke til en saadan Lovgivning, og hvis der paa Forhaand skulde kunne tilvejebringes Mulighed for Gennemførelsen deraf, vil Forsøget kunne gøres. Jeg er derfor villig til at forhandle med Partierne om dette Spørgsmaal paa Grundlag af et Udkast til en Lovgivning mod Aftaler og Truster, der foreligger udarbejdet eller i alt Fald meget hurtigt vil kunne foreligge færdig-udarbejdet. Og naar det er sket, vil en saadan Forhandling, for saa vidt den fra Partierne Side maatte ønskes, kunne finde Sted.

Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg har holdt en Tale nu for ganske nylig, der spændte over hele Oppositionens Taktik i disse Aar, som forklarede Forespørgslerne og Dagsordenene, der naturligvis alle i det ærede Medlems Øjne har været saglige og af højst uskyldig Art. Naa, det ærede Medlem og hans Parti hører neppe hjemme i de helt uskyldiges, højst i de halvtuskyl-diges Kreds, og jeg antager heller ikke, at det ærede Medlem selv gør Krav paa mere. Det ærede Medlem siger, at Oppositionen har været alt for lemfældig overfor Regeringen, den har været ganske anderledes saglig og fordragelig og lemfældig, end Tilfældet var med Oppositionen under den tidligere Regering. Denne var ond og slet, medens den nuværende er engleren og blid. Statsministeren har jo belyst den Side af Sagen, der vedrører Skattelovgivningen under Krigen, og det vilde være meget let at belyse det ogsaa paa andre af de Omraader, vi beskæftigede os med under Krigen. Paastanden fra det ærede Medlems Side om Saglighed og navnlig Lemfældighed tvivler jeg oprigtig talt ikke om vil fremkalde det store Smil ud over Landet. Det ærede Medlem som den saglige, som den lemfældige er det ærede

Medlem i en Forklædning, hvori man hidtil ikke har truffet ham. Det ærede Medlem talte endnu en Gang om den fældede Bjørn. Den er fældet hver Dag igennem Aar i det Blad, som det ærede Medlem leder. I dets Spidsartikler har Liget stadig været stillet til Skue i sidste Linie, men stadig paa ny den næste Dag foregaar den samme Proces. Den foregik ogsaa her forleden Dag, da fældede det ærede Medlem igen Bjørnen. Han beviste dens Død med klare Tal, som ganske vist kun led af den Mangel, at de var tilvirket i det ærede Medlems Etablissement, og derfor vil det ærede Medlem vel sagtens ikke kræve, at vi andre skal tillægge dem saa megen Vægt, som det ærede Medlem formentlig selv tillægger dem. Jeg synes, at disse Tal og denne Fremstilling daglig gentagen — nu ogsaa her i dette Ting — hverken er tragikomisk eller, som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg kaldte den, sorglystig, jeg synes kun, den er komisk, og den Komik vil jeg gerne skænke det ærede Medlem. Jeg skal nu slet ikke komme ind paa de Udredninger i Forbindelse med adskillige af Sommerens Spørgsmaal, som det ærede Medlem var inde paa. Ligesom det ærede Medlem hver Dag undliver Regeringen, beviser han i hvert Nummer af „Social-Demokraten“ og beviste det navnlig i Sommer hver Dag paa ny, at han havde Ret og anderledesmenende Uret. Beviset gentoges fra Dag til Dag — det maa formodentlig have været Udtryk for, at der hos det ærede Medlem alligevel har dæmret en lille Forstaaelse af, at helt fyldestgørende var Beviset ikke. Det ærede Medlem gik til sidst saa vidt i sin saakaldte Bevisførelse, at han mandede ud i en Journalistik, hvortil jeg vist tør sige, der neppe før er set Mage i dette Land. Det ærede Medlem har jo ved sine hidtidige journalistiske Bedrifter sikret sig Aktionsfrihed. Der er ikke nogen indenfor den angrebne Kreds, der reagerer overfor de Udtryk, som det ærede Medlem brugte, netop fordi det var dette ærede Medlem, der brugte dem. Vi kunde ikke tjene det ærede Medlem i det, der var hans Ønske i denne Sag, fordi en Bøde til det ærede Medlem — ja, den vilde vel neppe have ramt det ærede Medlem personlig, og et Martyrium for det ærede Medlem undte vi ham ikke. Det ærede Medlem bør ikke af vor Tavshed overfor hans Udtryksformer lade sig forlede til at slutte, at vi samtykker. Vor Tavshed var og er Udtryk for en Følelse overfor det ærede Medlem som journalistisk Fænomen, som kan udtrykkes med eet Ord — et Ord,